

על סיוליו ועכברים

מספרנו זה שיוצא לנלאה חודש לזורה חלק מחברינו מסיול לאילת מוקדש בחלקו הגדול לטיול הזה. היתה זו היתה למשתתפיו וסמן סוכ למשק שלמרות המצב הכספי הקשה נמצאה האפשרות לשליש מהחברה "שנוי אויר" לכמה ימים. יתה גם הצעה להתחיל את סמון העלון מחדש וזה היה צריך להיות מס' 1 א"א (אחרי אילת). אבל בסופו של הובר לא נתקבלה הצעה במיוחד שחלק מחברינו מהקשה בפיענוח ראשי ויבות, כמו שהחבר עט ה-"ש" של שרה בוקר.

ברכותינו הנאמנות מוגשות לזה לאפרים הנהג שתוביל את החברים במשך 1650 הקילומטרים של הטיול ללא תקלה; לוועד הרכוב שהואיל לקחת חלק ההוצאות על השכונות; ואחרון, אחרון הכיב לחבר שרה בוקר רני הלל שהקדיה ממנוחת השכה שלו כפי להסביר לנו, תושבי הצפון הרחוק, את בעיות הנגב האהוב עליו.

מול טוב
 לאשר ולקלאור לנשואיהם.

במזכירות

מכירה בנרטר: דנו על התצעה למכור את הגנרטור "טן", וזאת לאור הקמת רשת ע"י חברת החשמל בגליל העליון. הוחלט להביא את הענין לאספה שהחליטה בחיוב למכירה.

משאית: אחרי שהפרגו שירה אותנו בנאמנות כמטך שבוע שנים רבו בהחלפתו עם אוטו אחר וחדש. אחרי דיון סוכס להשיג וללון (Vaux) ונרשמנו כחור להשגתו.

ארגון בליט כפרים בגליל העליון: יש הצעה להקמת ארגון כזה ולנו יש ד. 6. שיוכל להכנס לסניף העבודה שלו. כעת אנו מועמדים כ"חרי". טרם הובררו כל היתרונות והחסכוניות של הענין, אבל כנראה לחבר יצטרך לעבוד עם כדי להבטיח לנו חלק פעולה. הברור טרם סוכס.

עליה חדשה: הממשלה הוציאה את תכנית "אשכל" לקליטה עליה כישוכים הקבוציים; תכנית שכון על השכונה, יתר הסניפים על השכון המטק, פרט להענקה של 250 ל"י לסניף ראשון. השכון עובר למטק אחרי חמש שנים. רצוי לקלוט כבר במידה שיש שכון סוכס עכורס. התצעה היא לקלוט 12 משפחות, מהם כעת שתיים או שלוש. הוחלט להביא הצעה לאספה לקליטת משפחות בלי ילדים או עם ילד אחד. הוחלט באספה לקלוט שמונה משפחות אחרי גמר התכנית.

קורס לרכוז מטק: הוצע ללוח את שלוש לקורס גם אם הוא כבר התחיל כלפני חודשיים, היות והוא מנהל השכונה וכבר קצה בקי בנתוח מספרי הענפים השונים, הוצאות לקורס הן בין 600 ל"י עד 700 ל"י. האספה אשרה את התצעה ושלום יצא השכוע.

חליטה בצאן: כככל שנה גם כעת עומדת החליטה בצאן לראש דאגותינו. צריך להוסיף עובדים וחורניט לענף. הוחלט להכשיר את מכסימוס אנשים לחליטה נוסף ל-14 החברים החולכים הותיקים, כדי להגיע לאיזה טויון בחורנות החליטה.

ייאור ופחות: כעת שהם רוצים לבמור את החשבון אבנו אחרי שיצאנו משהפוח אתם עומדת הכעיה של סניף חוב ההשקעה והשכספ. הוחלט לארגן את המטא ומתן דרך ועדת המטק של האחד.

רפת: היה דיון על מידת החזקתה של הרפת ובקשו ממנה רג'ו להכין תכנית מפורטת על לסיס חציר, החפיץ ומזון מרוכז לטנה הבאה.

ועדת הקלאות: היות ויש חברים שדורשים ועדה כזאת, בררו את הצורך במזכירות והוחלט להביא הצעה מפורטת לאספה.

בית הנוקות: לקראת הבאות בעיה הנוקות - עם הליוות בעוד בעוד כמה חודשים, הוחלט להכין את הגבון לשעבר לקליטת הנוקות באופן זמני עד שהבתיס הכוללים החדשים שזה עתה התחילו בבנייתם יהיו מוכנים.

קבלת שבת: יש הצעה שילדי קבוצות צבי ואריה ישתתפו עם החברים לקבלת השבת בחדר האכל בכל יום ששי. היות וזה מכריף סניף מיוחד של השלחנות וכלי אכל הכל שמוע רנו על זה במזכירות. הדיון לא סוכס עד לברור נוסף.

עבודת המזכירות: בשבועות האחרונים רנו במזכירות על התקציבים השונים שיובאו ליניעה החברים לעלון התא. כ"כ ברקו כמה ענפים שלא הניחו את הדעת בהכנסותיהם וכפריונט ומכניית בעה הצעות קונקרטיות מרחיק-וה לכת בענפים האלו בשתוף פעולה עם ועדת המטק של האחד.

הספריה

כלי תופים ומחולות נפתחה הספריה לאחר שברי האחראי. טוב יכולים הכרינו להנות מספר טוב מכלי לתזקק עוד למרפסת של צדיף התרבות. לראכוננו אין הרבה ספרים במחלקת העבריה אבל נוקטים צעדים כדי לינות את המצב.

(ספור האימים ול הסיול לנגב נכתב על ידי אחי שתצליח להזור)

אני נשפתי על צוק בלי סוף, שדים ורזוחה מרדוים מסביבי, סוואבים את החבל, סורטים פני וידי. מפלצת אחת עט עינים חודרות יולכה עלי ומוחצת את ראשי, וצדחה בקולי קולות: "תצאן" (מכה). "תצאן" (מכה). "תצאן" (מכה). שתיים וחצי, שלוש, הקוטן" השומר דופק עוד כמה פעמים בכוח על הדלת, צורה, "שתיים וחצי" והולך לו.

"מה שתיים וחצי?" צעקה אחריו, "אבל אני רגיל להתעורר בחמש וחצי" ומתפתאם יש לך המוצפה לקרא אותי בשתיים וחצי, טעש, בור, אידיאוסו... אלוהי בטקיסו הסיולן"

שכחתי לגמרי על הסיול - הסיול לאילת שצפינו לו זה הרבה זמן ושצריך להתחיל בשלוש הבוקר. מהר שניתי את דעתי על השומרים ועל השומר שלנו בפרט; ולא כל כך מהר בלשתי מבין השמיות החמות. על הכסאות, השולחן, הארונות, והרצפה היה מונח אוסף של בגדים כגון סוודרים, אפודות, מכנסים, מעיל פרווה, "לאנגע גאטקיס", וקפיות. אחרי שהתעספתי בכל זה הבעתי לחרר האכל. שם פגשתי אוסף משונה של כריות שכבר כלל שייכים לסרטים של ערבקנשטיין, ושאררי כריקה, הזרחה כחברי הנועזים לחקירת הנגב. אחרי שכפרנו איך את תלבושת דעיהו, זללנו את הבלצה הקרה והתגלגלנו לכיון האוסו שציפה לנו. סוף סוף בשלוש וחצי נסענו ללא נווע...

ישבתי בפניה של האוסו עם שנים מחברי. היה קר, אפל ורטוב, והיות והיינו הליצנים המושבעים בעלי שם להגן עליו, החלטנו לנצל את ההזדמנות החרי פעמית והאידיאלית למשעשעים, שהיינו כלואים לשלשה ימים שלמים במכונית מכלי שתהיה למישהו אפשרות להנצל, והתחלנו להולוצץ. שאלתי הראשונה והמחוכמת הייתה - "אבל למה הצתה התרנגולת את הכביש?" בתקלה ברעש סוער - רעמי צחוק, אני חושב. המשכנו בצורה כזוה לפחות כשלוש שעות וכלי להתחשב בסכינים שנעצו בעץ מסביבי, והגרון שעבר על יד ראשי, אני חושב שאינני מסקר כאמרי שחרמנו את מצב הרוח של החברים.

הפטיק אותנו הבוקר וגשם חזק. עברנו זה עתה את חדרה כשהכתינו שהברוכים בצורים מכסה רק את חצי הסולם והגשם דורס פנימה. החלטנו להעמיד את האוסו, אבל... לא היה קשר עם הנהג. בין הקטינה והאוסו הייתה ערמה של ארבוזים, פחים וחבילות ולא הייתה אפשרות להתקשר עם הנהג. החלטנו לצעוק יחד כל פעם שרק האים במסיעתו בסמוכים. אני יכול להעלות את המטען בקבינה: אפרים הנהג שלנו, מגיע לאיזה סבוב ושומע צעקה גדולה שמופיעה ביהו מ-35 גרונות. "חברה לייט", הוא אומר לחברו בקבינה, "איזה מצב רוח מרומט יש להם, לחברי כבר הנשיא. בחוץ יורד מכול, והם ממשיכים לשיר, שוט וזכר לא איכפת להם". חברו יסכים אחר, שניהם ינוכדו ראשיהם בחוקרה ובהערצה, וימשיכו לנסוע מכלי לשים לב לאימים הרצחניים שנורקו לרוח מ-35 גרונות רצוצים. סוף סוף היה לאחר הרעיון הנפלא לפרק את המקלע ותצליח אחרי אקרוכטיקה בצורים של האוסו לרפוק עם הקנה על בג תא הנהג.

נעמדנו חיכך וכאוחו הרגע (בינתח"ט תגענו לתל אביב) צצה הקומה מבין העננים והגשם פסק. סכמנו אז לא לשים כרונט חרש במיוחד שלכיון דרום נראו שמים כחולים כלי סימן של ענן. עברנו דרך תל אביב ושרנו על חלוצים שכוננים בתים בעיר הזאת והתלוצצנו מהולכי הרגל שניסו לחצות את הרחובות המוצפים. המשכנו ודרומה מראשון לציון עשו הפסקה למלוי צרכי הטבע. עובר אורח היה רואה מראה מאד מוזר. מצד אחד היו נראים כעשרים אסקימוסים זכרים מסודרים עם הזכ לכביש בהסתכלם על איזה דבר עלוב; בו כזמן שהיה מרגיש שבתוך החולות שמעבר לכביש, מפוזרות כמה נשים מאוחו הזן.

טפסנו בחורה לאוסו וטם נתכבדנו ככיצה קשה, לתם וככנוה שחירו את ארוחת הבוקר. הובטח לנו ארוחה מסודרת ברגע שבגיע לכאר שבע. הרגענו את קיבתנו ו המתרדת, מצצנו סוכריות וזכס בינתיים, והסתכלנו על הנוף המסתנה. כבר עזבנו את שטחי הפרדסים עם אדמת החולית ובכנסנו לשממה שלפני כאר שבע. מזמן לזמן היינו עוברים איזה משק כמו טובל, מטמר הנגב, וכו', עם שדות ירוקים וכרמים, פינות חמר בתוך השממה הכורדת. שובל נעשה לאיזה מושב היהולי כיננו. כידוע נמצא כדיוק מול המשק המאהל של שיין סוליימן. שיין סוליימן הוא שם זכר, בנטאו 100 נשים, והיינו כל כך עסוקים לחפש אותן שלא הרגשנו שעברנו את שובל. וכל עשר דקות כמטר הנטיעה, היה זה בסביבת סודם, אילת או סכריה, היה מישהו שואל "האם עברנו כבר את טובל?"

בכאר שבע נעמדנו רגע קט ובקרנו בה. העיר העתיקה לא נבולתה משום עיר ערבית אחרת עם כתיח הצפופים, הסמטאות והמסגד, כולט מאבן לכנה או חמרה. הרחוב הראשי היה מלא ערבים עם חמורים ונשותיהם ויכולתי לקנות מכל דבר אשר מתח לשט. נדרפנו על ידי מוכרי קפיות, מרבוזים, ושוטטוט, אבל בלי פרוטה בכיס יכולנו רק לבלע כעינינו את המוהרות האלו ולחלום בינתיים על כוס חה.

נראנו פנטסטיים בתלבושתנו ובטורמי של פחות 34-חברים בעצרו באשמה שו סמוח
וכפרצופים השורים על ידו מטרת העיר.

חזרנו לאוסו ועגשנו כמה סיפורים משה בוקר. ראינו את מרגה, אורי,
הילדים ודוב (מדינתנו קטנה מאוד) וחמטכנו בורכנו. עבלנו סוכריות וכש וסופר
לנו שהארוחה הגדולה תוגש לנו מכתש הגדול בשבוע לטעם. המכתש הגדול הוא
שקע סבעי בחדר מסובב בצוקים וסלעים סדוקים ובמצאיתו בו שפע של מרכיבים
טבעיים לנצול. חכף התחלנו לאסוף פחים חלודים, חתיכות נייר וכלי אריזה אחר
כדי לאסוף בהם את החול הצבעוני. כמה מאתנו חפרו בנורך הסלע בחפוט חול מצבע
ירוק שהיה נדיר מאד. אינני בטוח אבל יתכן שהשארנו כמה חברים שהתלהבו
בהפירתם ושרדאי עוד חופרים וחופרים... במקום הצלמנו עם הרקע של החולות
הצבעוניים, אבל היות והסרט הוא שחור לבן, אנו בנראה נראה רק קבוצה של
אספסוף כגד רקע של סלע חום כהה, אבל למי איכפת? החשוב הוא להיות על התמונה.

עלינו שוב על האוסו ושם הוכסח לנו חגיגה שארוחתנו תחולק במעלה העקרים
חכתנו הבאה... אכלנו סוכריות רבות. מעלה העקרים מעורר פחד. דרך מפואה
בסרפנטינות מלא סיבובים מסוכנים עם ספל של מאות מטרים לואריות החרוכות,
צוקים וסלעים עם צורה טובה ומשונות שמשתרעות לאורך קילומטרים, עד לאופק.
משם גם ראינו את וארי פוקרה, אחד מגדולי מבחלי הנגב, וגם את ראשוני גושי
המלח של סדום.

חזרה לאוסו ומשם בטענו לסדום עצמו. בן, בן, יודעים כבר, הארוחה הזאת
נקבל בסדום ואין צורך כמלח שולחן משה, משה ירדנו על הדרך לסדום במצצנו
סוכריות רבות. מצירי הכביש מראה נהדר של גבעות וגושי מלח בצורות פנטסטיות
ומסכיבנו שם שכנראה הועבר ישר מהירח. מתוך כל השמטה נצפה פתאום פנינה
כחולה באור השמש השוקעת, יש המלח. עברנו את מפעלי ים המלח האיריים והגענו
לאכסניה הנער שעומד על שפת הים. בזמן שהכינו, סוף סוף את הארוחה הגדולה,
נסינו לצוף על ים המלח. לי יש מזל - אני שקעתין טעמנו כולנו מהמים, הצהרנו
שהם מרים וחזרנו לבית הקפה הפתוח שעל יד האכסניה ואכלנו. הנחשו את החפצים -
ביצה קשה, עגבניה, לחם, בננה וזה, וכמוכן כמנה שלישיה - סוכריות וכש.

אחרי שהטענו את המכתיים בתה שלהם נסינו לחקור את מערות סדום. כחור
צוק בגובה כמה מאות רגל, היתה פי המערה - שלבנו ידים ולאור פנסים ולפידים
נכנסנו למעמקי החר. המערה השתדרת כחור פני הצוק וכל מה שנכנסנו יותר ירו
מני התקרה עד שבסוף הצטרכו כל הזמן לחתוכי. מאני צודי המעבר שעברנו בו
יצאו שקילים צדדיים, למי יודע לאן. יצאנו מחושך מצרים זה לתוך חור סבעי
מואר באור כהיר, האור בא מתוך ערוכה בגובה על כמה מטר שנחצב כחור הצוק על
ידי הגשמים שהתרכזו במקום זה על הצוק שמעל ובמסך אלפי דורות החכו דרך הסלע
דרך. כמוכן שהצלמנו אבל אני מספר שנומים שם לפני אשמדאי.

משהמש החחילה כבר לסקוע שמו פנינו שרה בוקרה. כשה בוקר גלשנו מהאוסו
וקפאנו במקום קבלנו את פנינו בהדועות וסופר לנו שרק אהמול היה להם ממפרסורה
של 3 מחתה לאדם. קפאנו עוד יותר אבל הסכנה שאם נשאר עומדים במקום יתנו לנו
רק סוכריות רבות לארוחה הערב רבנה אותנו לחפש מקום לינה. היתה התונה
מקום והכל היה מלא אורחים אבל בסוף סודרנו כמתוכן, סקלטים ורצופה של צדיפים
על ערמות שקיים. רוב החברים נהנו מהמטיבה בחור האכל עד אחרי הצהר ורק אז
התכוונו למטה. טכס ההשכבה היה ענין לעצמו. לא התפשטו, הם וחלילה, אלא
הוספנו מעילים. הודדנו את הכובעים מסביב לאזניה וחלנו לתוך השמיכות.
אינני מוכן להשבע אכל נדמה לי שחבר אחד פתח מטריה ותלה אותה מעל לראשו.

כך בגמר היום הראשון.

למחרת עוכנו את שרה בוקר מסביב לשעה 5.30 ושטנו פעמינו דרוסה. צרפנו
את מוהיקי המקום, שיוודע את הנגב, כמו שאני מכיר את גינתי מאתורי חררי.
בשעתיים הראשונות נעמדנו הכופות, והוא הסביר לנו את הסכיכה. היה מענין
מאד, ואריות, צוקים, מפלים ושקעים. הכליטו את הכוח העצום וההורס של הסכב
בתלך הזה של הארץ. עגשנו שוב את חזרנו וארי פוקרה, ואפילו טרחנו את
עצמותינו הזקנות דרך שם סלעים וסרטים במהלך של 20 רגע בני להנות ממראה
פנטסטי: מפל צר ועמוק נחפר על ירי בשמי מזרף חרפתיים לעומק של כמה מטר,
לתוך מעין ירוק וקר למטה. זרקנו שם כמה אבנים, וזיינו כנור רובה כדי להיוכח
שהחל לא כרה. אחר כך עברנו על יד עדה, עיר עתיקה ומצוד ~~מבצר~~ ומצוד ~~בזמאי~~ ג'ז'ט
שמגון על מבואות הערבה.

מצאית

בהתחלה מעלה השחה עמדנו לסעוד ארוחה הבוקר, הצופנו על מכתש רמון,
עוד שקע שהועבר מתוך הירח ושופע מרכיבים מינרליים. בט פה הצלמנו ושם
אנו נראים כחלק מיושבי המערות מזמן הסודגילודיים. פעם שירדנו לתוך מכתש
רמון הלך הדרך בואכה אילה, הולך ורע. נסענו במסירות מוצעת של 45 קילומטר
שעה על כביש שמאד דומה ללוח כביסה, מלא חורים ומצופה חול דק שנישא עם הרוח.
סולטלנו עד לשך עצמותינו ואחרי זמן מה היינו מכזיג שכבת חול דקה שחתם
את הנחיריים, הפה והכעדי. היה זה מראה פחירי. 35 גוויות אפורות יושבות
ישר על מכופיה קופצת. מי שפעם ראה את הציורים של הנרי מור בשם "ספר סקיצות

של יושבי המקלטים" היה ודאי רואה את המסורן כיננו לתמונת האלו. היכחה לנו, אבל, הפתעה נעימה, מחוץ המדבר המה והצחיח בהגלה פתאום פט אדמה ירוקה עם עצים שבייננו את ~~ה~~ עין דריאן, מקוט האתונה על הנח"ל, כשעה כסיעה מאי פה פגשנו מים, עצים, בהמות וגם יצורי אדם. עור שעה ראינו מה שקודם היה נראה כהזיון. קודם רכזו של בחים לכנים, שזוהו כעקבה (הערכיות), ואחר כך הכחול הכהיר של הים, ים סוף. עברנו לאורך שרה התעופה, ראינו את הפריגטות שלנו, סקרנו את הכחית ממבנה טרופי, ונעמדנו קצו אחרי אילת על יד חוף האלמו ים.

פה הכינו צהריט. וכינתיים אלו שהביאו כבדי שחיה, צללו למעמקים והמסו אלמוגיט. החוף היה פלא אכנים יפים, פוסיליים ושרידי חיות-ים. סודר שפה אנו קפצנו חצי ערומים לחוף המים בו בזמן שהרדיו הודיע באותו בוקר על גשמי זעף ושלג בגליל. איוה ארץ! ופה אני צריך לספר לכם על התנהגותו המוזרה של אחר מחברי הסובים, שבזמן הסיור מלא הפקידו של אח רחמן. בערב הראשון הוציאו מאמחתו קופסת כדורים. אט מישתוא התעובן על עצירותו, בחן לו כדור, השני בא אליו כענין שלשול, נתן גם לו כדור; השלישי עם כאב אוננים, עור כדורו המעני הוא שכולט יצאו מאותה הקופסה. כעת, באילת אט מישתוא חתך את בשרו רגליו על האכנים החורה במים, חברי(?) היה מוציא כדור, ספורר אותו על הפצע, ושם תחושט הוא ספר לי אחר כך שכולט היו כדורי אספירין, והקפסה היחה מסומנת בפסק: כדורי כל-בו של ד"ר פוזנר, ושם עוזרים באפן פטיכולוגי. וכעת תבינו למח היו כה מעט חוזרים מהסיור.

בארבע אחה"צ עזבנו את אילת וכמהירות מפליאה מסבו חזרה לשדה בוקר. נסענו בערך שלוש שעות בחושך, עם נשקנו ודורר זמוכן לפעולה, בו בזמן ששרנו בקולי קולות את כל השירים הידועים לנו, במשך ארבע שעות הנסיעה. דרך עב ארבע שעות מאילת לשדה בוקר על הדרך הידועה לשמחה הזאת הוא חשב יפה לכל נגב ובמיוחד לנהג מק ריזל, 10 טון. כשהגענו חיכה לנו ארוחה הגיבית עם יין ועוגה, וכלי סוכריות דבש, ואחרי שבקרנו בחדרם של חוג הצעיר לשתיה קלה, הלכנו לישון, אבל לא לפני שופקנו על כמה דלתות של בחים כדרך בלי לחכות שיפתחו, כדי להשתעשע. ... וחלל ליום השבת.

ביום השלישי קמנו מאוחר מאד, בשש, ובקרנו במשק. סרט פוחה המשק בהרבה היות ואין מיט ולקצת שיט הם משלמים כמחיר פנסטי. למרות זה יש מחלה של כר ומטע ומתרכזים במיוחד בגדול צאן וסוסים. יש להם גט בית-ארינה קטן לשטחים אבל רוב הכנסותיהם באות מהמחצבות הסמוכות. הורדנו כולנו מזכרות מצריפו של בן-גוריון ואני ספחתי שלא נשאר הרבה מכנין זה לבאית אחרינו.

בערך בשמונה עזבנו את המקום וכעת צפונה הגענו לכאר טבע והחרמנו מסערה איפה שבמרנו את מלאי הביצים הקטות ושתינו זה עם זה. כמה חכרים קנו קפיות שמחירם, לרוב המהוננו, יורו פלאים מאז שבקרנו עם לפני יומיים. יצאנו בדרך המערבית שזרועה מוטבים וקבוצים. ולהשוב שרק לפני שמונה שנים השטח הירוק הזה, מעובד ומיועד ופורה היה שומט וצחיח כמו השטח מאחרי באר-טבע. עמרנו בנידים, בקרנו במשק, שהגיע לחשבים למרות קרבתו המסוכן של הובול, ונכנסנו לראועה עזה. בכניפה לכפר ערבי הראשון נעמדנו על ידי מחסום עם צבאי. בזמן שהמזכיר ניסח לרכך את השומר שיהן לנו לעבור, סוכנו אזהנו חיי שחר קבוצה של ילדים ערביים מגולחי שער שהיו מוכנים למכור או להחליף מכל דבר אשר מהחם לשמש. דברו כאנגלית רצוצה, בעברית ובערבית והראו לנו כמה מצרי. מזכירנו לא הצליח והשומר עמו כסלע נגד הפצרותינו ולא הייתה ברירה אלא לחזור כלעומת טבאנו. אזי המשיכנו לאורך כביש החוף עד לאסקלון בעברנו על יד הקדוחים בחלץ.

באסקלון החדשה כילינו שלוש שעות שלא יישכחו במתרה על ידי תושבי העיר. בעמרנו בעיירה החדשה והשקטה הזאת והתפורנו בזמן שהכינו ארוחת הצהריים. באמצע העיר בנו מרכז אדרי ומסחרי יפה מאד עם חנויות, מרפאה, ספריה וכית לכאורה. בתוך המרכז יש חצר עם רצפה פסיפס ופרסקות על הקירות מסביב ושם נעמרים לאורך גזוזטרה שיש כל מיני עתיקות וראשי עמודים שתחילו בחפירות אסקלון העתיקה, הלא רחוקות משם. ודוקא שם התלחנו לסעוד את ארוחתנו הצנועה. בפיתת החצר העמידו את הפריסוס והתחילו לכשל מה. מסביב הגזוזטרה העמרנו את הצלחות בזמן שעל כל אחת פונחה נחם בשר משומר, עגבניה, גבינה ולחם. התרכזו גם כל ילדי הסביבה כדי לצפות למראה המאלף. כל קבוצה שתזרה מסיורה בעיר או במקור אצל חברים שהשתקעו באסקלון, התקבל על ידי סדרן שתודיע בקול דם שלודר וליירי פלוצק או שתדוון ממסולה הביעו. כל אחד בחר לו עמו או איזה עתיק אחר, בעל גלפי שנים, כמקוט מושב או שולחן לצלחתו וטפל מה. בסוהני שכל אלוהי אסקלון הסתובבו בקברסן כינתיים רכזו אחד החכרים, כרוגמה דני קיי, את חרור הצעיר מסביבו, ובזמן שהיה עסוק בהערכת האפונה הירוקה לפיו, סיפר ושר(1) להם כל מיני שירים וספורים אכזריים כרוגמה קפטין כליוס. בסוף הצלמנו בצורה ניטפוח וסטירית מעל העמודים וכמוכין עשו גם המונה כלליות. כל אחר טפס על השני מסביב לעתיקות, כחוצאה תחקבל ודאי המונה של קבוצה אפרוטיים מבלי שיראו שטף של הפץ עתיק.

את אסקלון עזבנו בערך בשלוש אחרי הצהריים והמיסמה היתה - "הבייתה"
בחמש הגענו לתל-אביב ואז צץ הרעיון לגמור את שלושת הימים הנפלאים האלו כבקור
בקולנוע. לסרט "רוק-ן-רול" (פמידה שיחנו לנו להכנס בתלבושתנו). ורק החלטת
הרוב בהצבעה דמוקרטית מנעה את הפעולה הכרברית הזאת. וכערך בחסע, צרודים
מרב שירה וטמחים בעזרת בקבוק הקניק "המדיצינל" שחברנו בעזרת הראשונה הוציא
קצת אחרי סבריה, הגענו לכפר הנשיא. ירדנו מהמכונית וסקענו ישר עד לכרכיים
כבוץ, הבוץ הראשון שפגשנו זה שלושה ימים ושהמחיש מעל כל ספק שהגענו הביחה,
וחם ונשלם חסיד

שלום. נ.